

Reclam de justícia

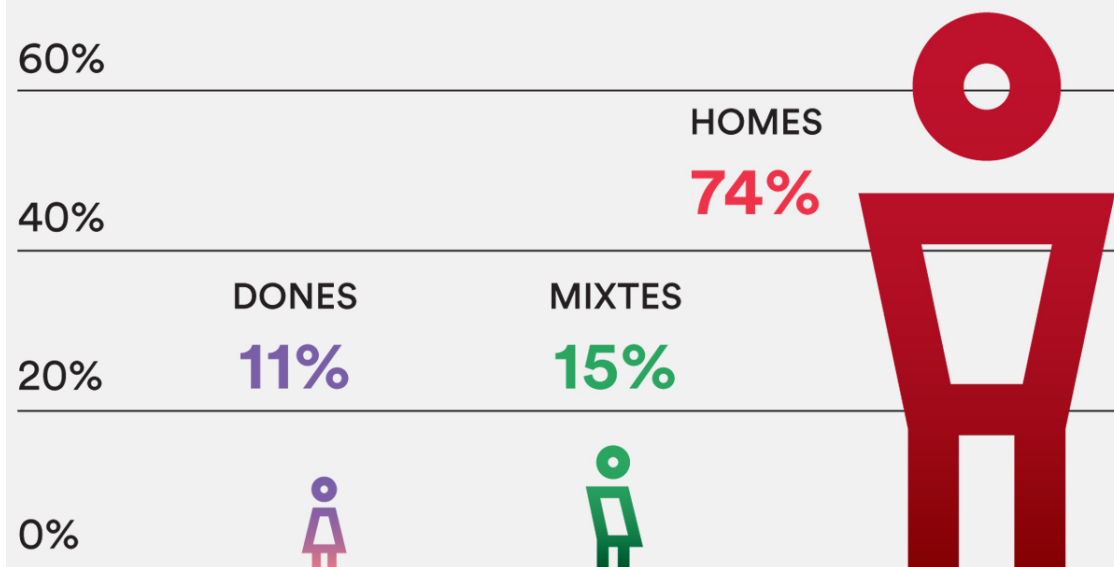
L'article d'opinió de la cap de redacció d'Enderrock, Helena Morén, sobre les dades de l'Anuari de la Música al voltant de la presència de dones als escenaris

L'Anuari de la Música és una publicació que coeditem Grup Enderrock i ARC (Associació de Representants, Promotors i Mànagers de Catalunya), i durant tres anys consecutius n'he portat la coordinació i la redacció d'algunes de les seves pàgines. A cada edició, i ja en van setze, la fotografia de la portada sol ser una imatge de recurs (un micro, un escenari, gent de públic), però la de l'Anuari 2017 és més il·lustrativa.

Revelo aquí que la fotografia de Xavi Mercadé és d'un concert de la banda mallorquina **Ice Crime**, uns autobatejats 'crim gelat' que van guanyar el Brot 2016 -casualment, essent-ne jo una dels membres del jurat- i de l'Altaveu Frontera 2017. A la foto, una cantant, Sara Adán, es contorsiona donant-ho tot a dalt de l'escenari. A la redacció vam triar aquesta foto per la seva potència i perquè un dels temes estrella d'aquest Anuari és el reportatge sobre la presència de dones als festivals catalans.

Les dades sobre presència de dones del reportatge complet -que també tracta la presència d'artistes emergents i de cantants catalans i que canten en català- són les més preocupants. Aquesta opinió hi posa el focus perquè és un tema que ja ha fet córrer rius de tinta els últims mesos, des del discurs que elaboren les artistes per a *El PuntAvui* fins a preguntar-se quantes en programen els grans festivals segons Betevé, passant per la taula rodona "On són les dones?" en què Enderrock vam participar al Col·legi de Periodistes de Catalunya en el marc de les II Jornades de Periodisme Musical el 10 de maig passat.

Dones, homes i formacions mixtes

Som a ple segle XXI, quan ja fa gairebé més d'un segle que la dona ja s'ha anat progressivament incorporant al món laboral, també el de la indústria del directe, fent que moltes cares resultin reconeixibles, però encara amaguen una realitat en què la presència és minsa -un 11% de dones visibles als cartells és una xifra vergonyosa, i encara n'hi ha de més ridícules, sense cap nom al cartell-, quan la Llei d'Igualtat hauria de garantir una presència entre el 40 i el 60% de representació perquè fos paritària de manera efectiva.

La necessitat de visibilitat i presència femenina és un reclam de justícia perquè les veus de dones siguin escoltades amb igualtat de condicions, sense discriminacions. Qui per desconeixement no reconegui que les dones estan assolint nivells de talent i professionalitat equiparables als homes, que consulti la base de dades que està creada al web de l'associació estatal MIM -Mujeres de la Industria de la Música-, fundada a l'edició de 2016 del Mercat de Música Viva de Vic, amb 120 membres. El web té recollits ja 550 noms d'artistes i treballa en la confecció d'una llista de professionals de totes les àrees del directe.

Mirant a grans trets els resultats dels dotze festivals de 2016 analitzats a l'Anuari 2017, resulta que el festival que més presència femenina té, la té encara en formacions mixtes -el 61% de formacions mixtes del Tradicionàrius-, una manera d'aparèixer a escena sense veu pròpia. Una altra cosa són festivals com l'Strenes (33%) o el Guitar Festival (20%), que presenten dones defensant els seus projectes.

Per sort, i afegeixo aquí dues dades més de què dispenso de quan hem fet l'enquesta, també hi ha honroses excepcions de festivals i cicles que arriben a la paritat desitjable i superen el 50% de representació femenina, com és el 60% de la PedreraArtLab, el 57% del Músiques sensibles o el 52,94% del recent festival Càntut. És el present que mira el futur, perquè les dones estan canviant amb els nous temps.

Dones, homes i formacions mixtes a la programació dels festivals catalans de referència 2016

* Nombre d'actuacions

